

เกาะที่ไม่มี บนแผนที่

นวนิยายรัก · ผจญภัยกลางมหาสมุทร

เรื่องราวของคู่รักที่เรืออับปางกลางทะเลลึก ต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดเกือบเดือน
ก่อนจะซัดขึ้นฝั่งเกาะประหลาดที่ไม่เคยมีในแผนที่ใด
ที่ซึ่งมีเพียงสัตว์นานาพันธุ์แปลกตา และผู้วานรผู้พูดภาษาดั้งเดิมของมนุษยชาติ

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละครและสถานที่ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ

บทที่ ๑ — เรือใบยามพระอาทิตย์ตก

กล้า วณาลี ชายหนุ่มวัยยี่สิบแปดปี เจ้าของเรือต่อเรือเล็กๆ ริมทำนน้ำบ้านแหลมสวี่ และแพร์ สีนสมุทร หญิงสาวคู่หมั้นวัยยี่สิบห้าปี ครูสอนวาดภาพประจำหมู่บ้าน ตัดสินใจออกเรือใบลำเล็กชื่อ "แพรวขวัญ" ที่กล้าต่อขึ้นเองด้วยสองมือและตั้งชื่อตามคนรัก เพื่อฉลองครบรอบหนึ่งปีของการหมั้นหมาย ทั้งคู่วางแผนจะเล่นเรือเลียบชายฝั่งไปยังเกาะเล็กๆ ที่อยู่ไม่ไกลนัก ก่อนจะกลับมาจัดงานแต่งงานในฤดูฝนที่กำลังจะมาถึง

ท้องฟ้ายามเย็นวันนั้นสวยงามราวภาพวาด ดวงอาทิตย์สีส้มทองค่อยๆ จมลงสู่เส้นขอบฟ้า แพร่น้ำสเก็ทซ์ภาพทะเลด้วยดินสอเล่มโปรด ขณะที่กล้าคอยจับหางเสือ พลองมองคนรักด้วยแววตาอบอุ่น "ถ้าเราได้ใช้ชีวิตแบบนี้ไปตลอด แค่นี้ก็เล็ก ๆ กับทะเลกว้าง ผมก็คงไม่ต้องการอะไรมากไปกว่านี้แล้ว" กล้าพูดพลงยิ้ม แพรหัวเราะเบาๆ แล้วเอนตัวพิงบ่าของเขา "ขอแค่มีกันและกัน ที่ไหนก็เป็นบ้านได้ทั้งนั้นแหละ"

ทั้งสองไม่มีทางรู้เลยว่าคำพูดในเย็นวันนั้นจะกลายเป็นคำทำนายที่แม่นยำอย่างน่าประหลาด เพราะก่อนรุ่งสางของวันถัดมา เมฆดำก้อนมหึมาได้ก่อตัวขึ้นที่เส้นขอบฟ้าด้านตะวันตก และลมที่เคยพัดเอื่อยๆ ก็เริ่มพัดแรงขึ้นทีละน้อยจนน่าหวาดหวั่น

บทที่ ๒ — พายุกลางมหาสมุทร

พายุมาถึงเร็วกว่าที่ใครจะคาดคิด คลื่นสูงเท่าตึกสองชั้นซัดกระหน่ำเรือแพรวขวัญจนโคลงเคลงอย่างรุนแรง กล้าพยายามสุดความสามารถที่จะควบคุมหางเสือ ขณะที่แพรกอดเสากระโดงเรือไว้แน่นด้วยความหวาดกลัว ฝนที่ตกลงมาหนักหน่วงทำให้มองอะไรแทบไม่เห็น เสียงฟ้าร้องดังสนั่นราวกับท้องฟ้ากำลังพิโรธ

"กล้า! เรือรับไม่ไหวแล้ว!" แพรตะโกนสุดเสียงท่ามกลางเสียงคลื่นลมที่ดังกึกก้อง

ไม่ทันที่กล้าจะตอบอะไร คลื่นยักษ์ลูกหนึ่งก็ซัดเข้ามาอย่างจัง ทำให้เรือใบลำเล็ก พลิกคว่ำในพริบตา ทั้งคู่ถูกเหวี่ยงลงสู่ทะเลอันมืดมิดและเขียวกราก กล้าจับมือ แพรไว้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ ท่ามกลางความมืดและความสับสนวุ่นวายรอบตัว โชคยังดีที่เศษไม้จากเรือลอยผ่านมาให้ทั้งสองเกาะยึด กล้าดึงแพรขึ้นมาเกาะแผ่น ไม้ นั้นด้วยแรงสุดท้ายที่มี ทั้งคู่ลอยคออยู่กลางทะเลมืดตลอดคืนอันยาวนาน ได้ยิน เพียงเสียงคลื่นกระทบและเสียงหัวใจตัวเองที่เต้นรัวด้วยความกลัว โดยไม่รู้เลยว่า เช้าวันใหม่จะพาพวกเขาไปสู่ที่ใด

บทที่ ๓ — เดือนที่ไม่มีฝั่ง

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งคู่พบว่าเศษซากเรือบางส่วนลอยติดกันจนพอประกอบเป็นแพ เล็กๆ ได้ กล้าใช้เชือกที่เหลื้อมัดไม้กระดานเข้าด้วยกันอย่างระมัดระวัง ทั้งสองไม่มี อาหารหรือน้ำจืดติดตัวมากนัก มีเพียงขวดน้ำเปล่าไม่กี่ขวดที่ลอยติดมากับเศษ ซากเรือ วันแล้ววันเล่าผ่านไปโดยไม่เห็นแผ่นดินหรือเรือลำใดผ่านมาแม้แต่ลำ เดียว

พวกเขาประทังชีวิตด้วยน้ำฝนที่รองใส่ผ้าใบเมื่อฝนตก และปลาตัวเล็กๆ ที่จับได้ ด้วยมือเปล่าเป็นครั้งคราว ร่างกายของทั้งคู่ผ่ายผอมลงทุกวัน ผิวไหม้เกรียมจาก

แดดจัด แต่สิ่งที่ไม่เคยจางหายไปเลยคือความหวังและความรักที่มีให้กัน ทุกคืน
กล้าจะกอดแพรวไว้ให้ความอบอุ่น พลังกระซิบว่า "เราจะรอด เราต้องรอดด้วยกัน
ผมสัญญา"

เวลาผ่านไปเกือบเดือนเต็ม ร่างกายที่อ่อนล้าเกือบถึงขีดสุด แพรวเริ่มพูดน้อยลง
เพราะหมดแรง แต่กล้าไม่เคยยอมแพ้ เขาคอยพวยแพด้วยแผ่นไม้ชิ้นเล็กๆ ไปใน
ทิศทางที่คิดว่าน่าจะมีแผ่นดิน จนกระทั่งเช้าวันหนึ่ง สายตาที่พร่ามัวของเขาเห็น
เงาสีเขียวเข้มลอยอยู่ไกลๆ ที่เส้นขอบฟ้า "แพรว... นั่นมันแผ่นดิน! เราเจอแผ่นดิน
แล้ว!" เสียงของกล้าสั่นเครือด้วยความดีใจปนกับแรงที่แทบไม่เหลือ

| บทที่ ๔ — เกาะที่ไม่มีชื่อ

แพรวเล็กๆ ถูกคลื่นซัดเข้าฝั่งจนติดอยู่บนหาดทรายขาวละเอียดของเกาะที่ไม่มีชื่อ
ปรากฏในแผนที่ใด ทั้งคู่คลานขึ้นฝั่งด้วยแรงสุดท้าย ก่อนจะล้มลงกอดกันร้องไห้
ด้วยความโล่งใจที่ยังมีชีวิตอยู่ ป่าดิบเขียวชอุ่มทอดยาวสุดสายตา ไม่มีร่องรอยของ
หมู่บ้านหรือมนุษย์คนใดเลยแม้แต่คนเดียว มีเพียงเสียงร้องแปลกๆ ของสัตว์ป่าที่ดัง
ก้องออกมาจากป่าลึก

เมื่อพอมีแรงเดินสำรวจ ทั้งคู่ต้องตะลึงกับสิ่งที่พบเจอ นกขนาดใหญ่ที่มีขนสีรุ้ง

เหลือบวาวบินผ่านหัวไปพร้อมเสียงร้องประหลาดคล้ายเสียงระฆัง กวางตัวหนึ่งที่มีเขาโค้งราวหินอ่อนขัดเงาเดินผ่านพุ่มไม้อย่างสงบ และแมลงตัวโตเท่าฝ่ามือที่เรืองแสงสีฟ้าอ่อนในยามพลบค่ำ สัตว์เหล่านี้ไม่เคยปรากฏอยู่ในหนังสือหรือสารคดีใดที่ทั้งสองเคยเห็นมาก่อนในชีวิต ราวกับว่าเกาะแห่งนี้ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกมานานแสนนาน จนวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตดำเนินไปในทิศทางที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

"ที่นี่มันคือที่ไหนกัน" แพรกระซิบด้วยความตื่นตะลึงปนหวาดหวั่น กล้ากุมมือคู่หมั้นไว้แน่น "ไม่ว่าที่นี่จะเป็นที่ไหน อย่างน้อยตอนนี้เรายังมีชีวิตอยู่ด้วยกัน นั่นก็เพียงพอแล้ว" เขาตอบพลางมองไปยังป่าลึกที่ยังมีเสียงกิ่งไม้หักดังแว่วมาเป็นระยะ ราวกับมีบางสิ่งกำลังจับตามองพวกเขาอยู่จากที่ไหนสักแห่ง

บทที่ ๕ — ภาษาแรกของโลก

สามวันหลังจากขึ้นฝั่ง ขณะที่กล้ากำลังพยายามก่อไฟด้วยกิ่งไม้แห้ง ผูงวานรกลุ่มหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นจากพุ่มไม้รอบข้าง ตัวสูงใหญ่กว่าลิงทั่วไปที่ทั้งคู่เคยเห็น ขนสีน้ำตาลเข้มปนเทา ดวงตาแฝงด้วยแววฉลาดเฉลียวราวกับมีสติปัญญาไม่ต่างจากมนุษย์ ทั้งคู่ตัวแข็งด้วยความกลัว แต่ผูงวานรกลับไม่แสดงท่าทีดุร้าย เพียงแต่ส่ง

เสียงคล้ายคำพูดสั้นๆ ต่อกันไปมา รวากับกำลังปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไร กับผู้มาเยือนแปลกหน้าทั้งสอง

ในฝูงมีวานรตัวหนึ่งที่ดูอาวุโสกว่าใคร ขนสีเทาแซมขาวทั่วตัว ดวงตานิ่งสงบและ ลึกซึ้ง มันค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้กว่าตัวอื่น ส่งเสียงทุ้มต่ำเป็นจังหวะคล้ายคำพูดที่มีความหมาย ทั้งคู่ตั้งชื่อให้มันในใจว่า "ปูหิน" เพราะท่าที่สงบนิ่งราวกับก้อนหิน โบราณกลางป่า ปูหินขี้อ้อมมาที่ตัวเองแล้วเปล่งเสียงหนึ่งพยางค์ซ้ำๆ กล้าค่อยๆ เข้าใจว่านั่นคือชื่อของมัน จึงลองขี้อ้อมมาที่ตัวเองแล้วพูดว่า "กล้า" ปูหินเอียงหัวฟัง อย่างตั้งใจก่อนจะเปล่งเสียงเลียนแบบออกมาได้อย่างน่าประหลาดใจ

วันแล้ววันเล่า ทั้งคู่ค่อยๆ เรียนรู้ภาษาท่าทางและเสียงง่ายๆ ของฝูงวานร ซึ่งดูเหมือนจะเป็นภาษาดั้งเดิมที่ใกล้เคียงกับต้นกำเนิดของภาษามนุษย์มากกว่าภาษาใดที่เคยได้ยินมา แพรใช้ทักษะการวาดภาพของเธอสื่อสารกับฝูงวานรได้อย่างน่าอัศจรรย์ เธอวาดรูปบ้าน รูปเรือ รูปหมู่บ้านของตนเองบนผืนทรายให้ปูหินและฝูงวานรดู แม้พวกมันจะไม่เข้าใจความหมายทั้งหมด แต่ก็ส่งเสียงแสดงความสนใจ และเข้ามาล้อมวงดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างเด็กๆ

| บทที่ ๖ — บ้านที่ไม่มีบนแผนที่

เดือนแล้วเดือนเล่าผ่านไป กล้าและแพรค่อยๆ ปรับตัวเข้ากับการใช้ชีวิตร่วมกับฝูงวานรของปู่หิน ซึ่งมีนิสัยเป็นมิตรและอยู่ร่วมกันเป็นสังคมคล้ายมนุษย์ยุคโบราณ พวกมันแบ่งปันอาหารกันอย่างเท่าเทียม ช่วยเหลือกันยามเจ็บป่วย และดูแลลูกอ่อนของฝูงร่วมกันโดยไม่แบ่งแยก กล้าเรียนรู้วิธีหาผลไม้และรากไม้ที่กินได้จากฝูงวานร ขณะที่แพรสอนให้ลูกวานรตัวเล็กๆ วาดรูปเล่นบนผืนทรายอย่างสนุกสนาน คำคืนหนึ่งใต้แสงดาวเต็มท้องฟ้าที่ไม่เคยมีแสงไฟจากเมืองมาบดบัง กล้ากอดแพรไว้แนบอกพลางกระซิบว่า "ผมไม่เคยคิดว่าจะได้เจอความสุขแบบนี้ ท่ามกลางที่ที่ไม่มีชื่อ ไม่มีบนแผนที่ใดเลย" แพรยิ้มพลางซุกหน้าลงที่ไหล่ของเขา "บ้านของเราไม่ได้อยู่ที่ไหน แต่อยู่ตรงที่เรามีกันและกัน เหมือนที่เราเคยพูดกันไว้ก่อนพายุจะมา" ทั้งสองมองไปยังฝูงวานรที่นอนหลับปุ๋ยรวมกันเป็นกลุ่มอย่างอบอุ่น ราวกับครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่งที่โอบรับพวกเขาไว้โดยไม่มีเงื่อนไข

เช้าวันหนึ่งหลายเดือนต่อมา ขณะที่กล้ากับแพรกำลังช่วยปู่หินและฝูงวานรเก็บผลไม้ริมหาด สายตาของแพรก็เลื้อยไปเห็นจุดสีขาวเล็กๆ ลอยอยู่ไกลลิบที่เส้นขอบฟ้า คล้ายใบเรือของเรือลำหนึ่งที่กำลังแล่นผ่านมา หัวใจของทั้งคู่เต้นแรงด้วยความหวัง แต่ก็แฝงไว้ด้วยความรู้สึกอาลัยเล็กๆ ต่อบ้านหลังใหม่และครอบครัวชนที่ได้มอบความรักให้พวกเขาในยามที่สิ้นหวังที่สุด ไม่ว่าปลายทางข้างหน้าจะเป็นการกลับบ้านหรือการอยู่ต่อ สิ่งหนึ่งที่ทั้งคู่รู้แน่ชัดคือความรักที่ผ่านพายุ ผ่านทะเล และผ่านการเรียนรู้ภาษาแรกของโลกร่วมกันมา จะไม่มีวันจางหายไปจากใจของพวกเขาอีกต่อไป

บางครั้งความรักที่แท้จริงไม่ได้ถูกพิสูจน์ด้วยคำสัญญายามสงบสุข

แต่ถูกพิสูจน์ด้วยมือที่กุมกันแน่นท่ามกลางพายุ และหัวใจที่ไม่เคยปล่อยมือ

แม้ในดินแดนที่ไม่มีชื่อ ไม่มีบนแผนที่ใดในโลก

— จบบริบูรณ์ —